

Nr 667.

Av herr **Andersson** i Dunker, *i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 188, med förslag till naturskyddslag m. m.*

I proposition nr 188 till årets riksdag har framlagts förslag till en naturskyddslag. Detta förslag är säkerligen synnerligen behöfligt, om inte vår vackra natur skall i stor utsträckning förfulas, ja ofta förstöras, utan att tvingande skäl därtill föreligga.

Det är företag av mångahanda slag, som kunna åstadkomma ett sådant förfulande. I lagförslagets bestämmelser till skydd för landskapsbilden, som återfinnas i §§ 19 till 25, angives ett antal exempel på sådana företag och anordningar som kunna förfula landskapsbilden och mot vilka ingripande kan ske. Enligt min mening har dock utelämnats ett slag av företag, som kanske mer och oftare än något annat förfular landskapsbilden, och det är byggnader.

Hur ofta ser man inte att byggnader och byggnaders placering åstadkomma ett förfulande av landskapet som gör betraktaren beklämd. Mest förekommer detta vid tätbebyggelse i utkanterna av städer och småsamhällen eller där annan tätortsbebyggelse skall tillskapas. Enfamiljsbostäder, inte sällan enplansvillor, slängas ut i ett enda gytter ute på öppna åkerfälten utan något som helst skydd för sol och alla vindar. Ibland kanske ej tillgång funnits till annan byggnadsplats, och då har väl nöden tvingat till att använda det öppna åkerfältet, men mycket ofta finnes tillgång till byggnadsplatser i närbelägen och lämplig skogs- eller hagmark med alla dess fördelar, med redan från början bevuxen tomt och med möjlighet att inpassa byggnaderna i en vacker och naturlig inramning. De som bestämma över bebyggelsen, i regel kommunala myndigheter, synas dock ofta sakna all förståelse för naturens skönhetsvärden, och lägga uteslutande ekonomiska synpunkter på sin tomtpolitik.

Enligt min mening borde därför även bebyggelsen, då den kan förväntas väsentligt ändra landskapsbilden, inräknas bland de företag för vilka vederbörande företagare skulle ha skyldighet att, innan företaget kommer till utförande, samråda med länsarkitekten och för vilket han, därest länsarkitektens råd ej följts, skulle kunna av länsstyrelse åläggas vite.

Med hänvisning till vad ovan anförts hemställas,

att riksdagen vid behandling av proposition nr 188 måtte göra den ändring i lagtexten, § 19 och följande, som erford-

ras för att även bebyggelse, vilken kan väsentligen ändra landskapsbilden, inbegripes i här åsyftade företag.

Stockolm den 16 oktober 1952.

Harald Andersson
i Dunker.